

5), մինչ այս տեսակ ըմբռնում մը միանգամայն մի քանի սխալներու տեղի կուտայ, վասնզի 1610ին որչափ կ'երևի կեսարացի չէ գացած Երուսաղէմ և Գրիգոր Պարոնտէր, պատրիարք չէ ընտրուած, այլ միայն «Վերակացու» կամ «Հոգաբարցու» (Աղաւնունի եպս. Մխաթա՛ն և Այցեւո՛ւ, էջ 81):

Յակոբ քհ. կեսարացիի սեղմ բառերը տեղի տուած են այս շփոթութեան, մինչ ժամանակակից ուրիշ գրողներու տուած լուսաբանութիւններէն շատ բան կը պարզուի:

Որչափ կարելի է հասկնալ մասնաւորապէս Սիմէոն դպիր Լեհացիի գրածէն որ ամենէն մանրամասն է, Գրիգոր կեսարացի հոն կրցած է, ժամանակին ամէնէն ազդեցիկ մարդերէն մէկուն Ամթեցի Էնկի Սօճայի գլխաւորութեամբ և ուրիշ երևելիներու և առաջնորդներու մասնակցութեամբ ժողով մը կազմել և ազգովին դարման մը տանիլ Երուսաղէմի պարտքին համար:

Գրիգոր Դարանողցի առանց Գրիգոր կեսարացիի այս մասին ունեցած ջանքը յիշելու Բարսեղ վրդ. Բաղիշեցիի և Վարագայ առաջնորդ Մարտիրոս Վրդ.ի ջանքերով սկսուած հանգանակութեան վրայ խօսելէ յետոյ կ'ըսէ՝ թէ «Բաղիշեցիք եւ վա-